

[Elgaard.]

masse af samme karakter får samme lejeniveau uanset grundejerens økonomiske og personlige habitus. Hvis det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp skulle gennemføre en individuel bedømmelse af samtlige lejligheder under 1939-stoppet, ville løsningen af denne opgave kræve en administration, som ville sige sparto til det, vi hidtil har oplevet, og som det ville tage år at gennemføre. Derfor tror jeg det ærede medlems frisind på dette område er billigt til salg. Og hvis det ærede medlem mente, at hun kendte vejen til at skabe en bedre lejelovgivning end den, vi har, hvorfor har det ærede medlem så ikke stillet forslag derom?

Den højtærede minister sagde til mig, at man i virkeligheden fra alle sider var enig om en lejenivellering . . . (*Arbejds- og boligministeren* [Kjærbøl]: Lejeregulering!) . . . ja, lejeregulering. Men hvis dette er rigtigt, hvorfor har vi så ikke gennem to rigsdagssamlinger set forslag fra den højtærede minister i så henseende? Jeg har en forholdsvis god hukommelse, men i ganske særlig grad kan jeg huske, hvad der er sket i de sidste par måneder, og jeg ved præcis, at da har der ikke været noget som helst, der tydede i denne retning. Derimod vil jeg gøre både den højtærede minister og andre, som interesserer sig for denne sag, opmærksom på, at jeg på et ret tidligt tidspunkt af denne rigsdagssamling på venstres vegne har sagt, at ville man klippe det, man med nogen ret kan kalde spekulationsejendomme, bort og se ganske bort fra den almindelige lejeforhøjelse for disses vedkommende, og ville man til den anden side klippe alle de saneringsmodne ejendomme bort — for de er antagelig betalt nogle gange i forvejen —, så ligger der en vis masse mellem disse to yderpunkter, hvor en ganske almindelig lejeforhøjelse ville være den rigtige løsning. Man har ikke under forhandlingerne interesseret sig for dette, og jeg tror bestemt, jeg har ret til at sige, at viljen i sidste del af denne rigsdagssamling, uanset hvor gunstigt man iøvrigt var stemt overfor spørgsmålet om at nå et resultat, ikke har været tilstede.

Jeg kan såmænd godt føje til, skønt man skal være sig for at være spåmand, at jeg tror, at hverken ministeren eller hans parti i 1951 vil arbejde på at gennemføre en retfærdig huslejelovgivning. Når dette år rinder ud, kommer jo valgåret, og så vil det ærede medlem fru Alvilda Larsen sadle gangeren og slå på stortromme overfor alle Danmarks lejere; det er jo klart, at de vejer meget mere end ejerne, og derfor er det dér, kampen skal stå.

Ikke des mindre må jeg fastholde det, jeg sagde, første gang jeg havde ordet, at man indretter vort samfund — det gælder alle områder, det gælder lønninger, det gælder andre områder, som man lovgiver på — på et prisniveau, der ligger mindst 50 pct. over niveauet for huslejen i de ejendomme, der er under huslejestoppet af 1939. Jeg spørger den højtærede minister og hans parti, om det virkelig er meningen, at man ud af det danske samfund skal skære dette lille udsnit og sige, at det er revnende ligegyldigt med det, de pågældende skal overhovedet ikke behandles som andre mennesker. Man kan kalde sig lejervenlig eller grundejervenlig, det er mig lige fedt. Det, det kommer an på, og det som jeg vil gå ud fra må være rigsdagens standpunkt, er, at alle parter her i landet, såvidt det er menneskeligt muligt, skal behandles på lige og rimelige vilkår. Dette sker ikke, når det drejer sig om ejerne af alle de boliger, som er under huslejestoppet af 1939.

Det ærede medlem hr. Ingvard Dahl bebudede, at man fra den side måske også ville stille ændringsforslag. Når konservative og venstre vil stille ændringsforslag til huslejelovforlaget, vil man fra den side stille ændringsforslag til byggestøttelovforlaget. Jeg skal ikke udtale mig om disse eventuelle ændringsforslag, så længe jeg ikke ved, hvad de drejer sig om, men jeg vil gerne gøre den almindelige bemærkning til den højtærede minister, at selvom det er længe siden, vi behandlede byggestøttelovforlaget første gang i denne rigsdagssamling, har jeg klart i erindringen den lange række områder indenfor den gældende byggestøttelov, hvor den højtærede minister vil sætte staten ind som større økonomisk deltager, områder, som kommunerne hidtil har været med i, og som angår den ydelse, som de, der får støtte af byggestøtteloven, skal have — i det hele taget spørgsmålet om huslejetilskud. Med andre ord, man vil i den nuværende situation sætte staten ind på alle områder i forbindelse med byggestøttelovgivningen, således at staten generelt påtager sig en meget større økonomisk forpligtelse.

Om alle sådanne ændringer kan jeg sige, at dem vil venstre ikke være med til at fremme. Jeg har den opfattelse, at der igennem byggestøtteloven, således som den er, i virkeligheden gives rundelig støtte fra statens side, og vanskelighederne i øjeblikket med hensyn til opførelse af boliger til priser, som mennesker kan betale, har andre årsager, end at statens støtte skulle være for lille.